

Farní Občasník sv. Michaela

Časopis farního společenství v Otrokovicích

Číslo 3, ročník VI

Neděle 23.4.1995

Svatý Vojtěchu,
oroduj za nás!

Posvěcení nového kostela sv. Vojtěcha v Otrokovicích

Arcibiskup olomoucký, metropolita moravský Mons. Jan Graubner dne 1. 4. posvětil v Otrokovicích nový kostel zasvěcený sv. Vojtěchu. Slavnosti se zúčastnilo množství lidu nejenom z města, ale i ze širokého okolí. Lid s radostí vítal při této příležitosti svého arcibiskupa, se kterým vytvořil společenství víry.

Otec arcibiskup ve své promluvě osvětlil důležitost vybudování nového kostela jako posvátného místa k setkávání člověka s živým Bohem. Mimo jiné řekl : „Toto dílo lidských rukou, které se podařilo, je velice důležitou věcí, i když pro nás je to jenom vytvořený prostor, ve kterém má dojít k tomu, co je daleko důležitější - setkávání s živým Bohem. Dnes děkujeme Pánu za to, že nám dal schopnost a možnost moudře, dobře pracovat a budovat věci v tomto světě. Do chrámu budeme přicházet ne proto, abychom si vyřizovali lidské záležitosti, ale abychom se setkávali s živým Bohem.“

V další části promluvy se zabýval myšlenkou vztahu člověka k Bohu a k lidem. K tomu řekl : „Člověk byl stvořen k tomu, aby byl obrazem Božím, vždyť je nejvěrnější podobou toho, který je dobro, pravda, láska. Být jeho obrazem, vtisknout si hluboko do srdce jeho podobu jistě vyžaduje určitý čas, jistě vyžaduje silná setkání. Když se vystavíme záření Božímu slovu, Boží milosti, bude nás to proměňovat. A k tomu má sloužit i toto svaté místo, abychom se zde setkávali s živým Pánem, u dveří nechali všechny starosti a problémy a vstoupili na místo svaté. Ale tam se dá vejít jedině čistý, jedině čistý se může setkat se svým Bohem. A když pak vejдемe dál, slyšíme na začátku mše svaté : zamysleme se, zamysleme se jak jsme

připraveni na toto radostné setkání s Bohem. Nechceme přijít s prázdnou. Symbolicky ponese na oltář chléb a víno, ale co to je ? Tady je třeba přiznat, že to je jenom symbol, co k tomu přidáme, co můžeme nabídnout ? To co jsme přes týden vykonali, to co jsme zvládli, kříž, který jsme nesli, odpuštění, které jsme darovali druhým. A proto je třeba myslet na to, než půjdeme do chrámu, abych měl co Pánu odevzdat. Tak vytváříme společenství, které chce být společenstvím církve, společenství proniknuté jedním svatým Ježíšovým duchem. Je třeba, abychom když půjdeme do chrámu, byli opravdu se všemi v harmonii.“

Kdy ponese chrám užitek, se dovídáme ze slov arcibiskupa : „Myslím, že užitek tohoto chrámu bude záviset na tom, zda sem budou lidé přicházet. Protože jen připravené srdce může zaslechnout Boží slovo, které nepůjde jedním uchem tam a druhým ven, ale padne na úrodnou půdu a bude přinášet užitek. Takto osloven Božím slovem půjde domů, do zaměstnání, do školy, mezi ostatní lidi jako ten, který ví, že tam má žít Boží slovo, které tady slyšel. Ví, že musí být poslem pokoje, smíření, že musí být tím, který dává dohromady nejen věřící ale všechny ostatní, se všemi navazuje dobrý a otevřený vztah, protože jinak by nemohl přijít před Pána a zde přiznat : nebavím se s tím sousedem atd. A když pravidelně budeme přicházet na toto místo, stane se nejen místem našeho setkávání s Bohem, ale i zdrojem velikého požehnání pro celé město. Protože odtud budou lidé odcházet proměněni, naplněni Ježíšovým pokojem.“

Byl jsem zde několikrát při budování tohoto kostela a všiml jsem si, že atmosféra rodiny zde byla při celém budování stavby. A proto mám naději, že tento dům Boží bude opravdu domem rodiny Boží v tomto městě a že se snad stane školou pro ostatní rodiny. Dnes se často hovoří o krizi v rodinách. Chci prosit o to, aby z tohoto místa, kde se bude vytvářet rodina Boží, vycházelo mnoho milostí do všech rodin, které žijí v tomto městě a aby ti, kteří jsou daleko od Boha v nejrůznějších problémech, když budou poznávat křesťany, proměněné setkáváním s Bohem na tomto místě, budou nacházet cesty k budování zdravé rodiny. Ale Pán nám nejenom dává moudrost svého slova, chce na tomto místě dávat také konkrétní sílu ve svátostech, sám se chce dávat každému, kdo je připravený přijat samotného Boha. Často se člověku zdá, že ideály jsou krásné, ale kde vzít sílu k realizaci. Ale nám říká Pán, jen otevři srdce, udělej v sobě místo, abych já mohl v tobě žít a tehdy se ukáže, že je energie dost i moudrosti a vytrvalosti. Dnes, když se díváme dozadu na přípravu stavby, říkáme si, jak Bůh je štědrý na zázraky, je schopen dělat velké divy, když mu necháme v sobě prostor, necháme skrze sebe milovat, pracovat i hovořit, budovat rodinu, budovat vztahy, budovat společnost.

Tak zde zaznělo přání, aby lidé v tomto městě dovedli spojit své síly podobně jako farní rodina při budování tohoto chrámu; tak chci prosit při této bohoslužbě opravdu za to, aby to byli především křesťané této farnosti, kteří svou zkušeností, svým přístupem budou vnášet Kristova ducha, tvořivého ducha, který buduje společenství, do celého města.“

Ohlas z Malenovic ke svěcení nového chrámu

V tomto časopise farního společenství vyzýváte, abychom napsali my, účastníci slavnosti posvěcení nového chrámu o svých dojmech. I když jsem z Malenovic, dojíždím občas na bohoslužby do Otrokovic i Kvítkovic. Připadá mi to vždy jako malá pout'. Oba kostely se mi zdály útulné a plné Ducha Kristova, cítila jsem se tam vždy velmi dobře. Na otevření nového kostela jsem se těšila už hodně dlouho, protože i když jsem byla na mnoha církevních slavnostech (primice kněží, svěcení kněží, biřmování), přece svěcení kostela jsem nezažila. Pozvánky na tuto jedinečnou slavnost jsem dala do malenovického kostela i do vývěsky KDU-ČSL u chrámu. Také osobně jsem zvala věřící na slavnost. Bylo to krásné i přesto, že jsme museli stát. Vždyť oběti, které i při takové příležitosti přinášíme, můžeme obětovat Pánu, aby kostel byl vždy oázou Božího pokoje, aby byl vždy naplněn věřícím lidem, aby byl domovem útěchy, posvěcení, prostě krásným duchovním domovem!

Do nového kostela sv. Vojtěcha jsem vstoupila 1. dubna 1995 v 8, 45 h a vyšla odtud ve 12, 15 h, nohy i páteř bolely, ale srdce bylo naplněno radostí a nadšením. Byla jsem překvapena krásou interiéru a velkým vkusem - prostě nádhera!

Otrokovický kostel drží určitě primát v rychlosti budování. Snad by stálo za to zjistit, zda byl vůbec v naší České republice vybudován chrám dříve než za dva roky. Tento Boží stánek nás zavazuje k velké vděčnosti. Díky všem, kdo na toto velkolepé dílo přispěli a kteří je s nadšením a velkým elánem budovali.

Bože, chválíme Tebe za tento Tvůj krásný stánek!

L. Jančová

Slavnostní chvíle pro farní společenství

Slavnostní výkop pro stavbu nového kostela v Otrokovicích byl proveden 23. dubna 1993. Do dvou let byl zbudován nový chrám Boží, a to usilovnou prací farního společenství. Zbudovaný chrám je krásný. Budoucí generace nás budou obdivovat za tento stavebně střídavý, ale uvnitř o to útulnější stánek Boží. Nyní bude důležité, abychom „duchovní chrámy“ budovali i v našich srdcích tak, jak si to přeje náš nebeský Otec a naše nebeská Matka Panna Maria. Bůh má s námi přece nádherné plány a čím více se budeme podobat Božím chrámům, tím jistější bude naše spasení. Ať do krásy nového Božího chrámu doroste i naše farní společenství!

(Upraveno a zkráceno redakcí)

*Otto Pokorný
Domov NADĚJE - Zlín*

Fomik

- příloha pro mládež

Svěcení kostela aneb jak to vidí mládež

„Střípky Božího království, které na svět seslav Pán, sbírat chci srdcem svým vyprahlým, ...“ Bůh roztrousil po veškeré existenci nepatrné součásti, útržky svého bytí. Nešetřil rozdáváním sebe sama, a tak se s jeho vlastnostmi můžeme setkávat na každém kroku: - s nekonečností - v rozměrech vesmíru, - v pampelišce, ve stehlíkovi, kteří rostou či běhají po lese s radostí, že jsou obrazem vytvořeným v zrcátku, do něhož se dívá sám Stvořitel. Jestliže budeme sbírat takové střípky a uspořádávat ve svém srdci, pak budeme zřetelněji vidět „autorskou tvář“. Při tom si však musíme být vědomi jisté míry skrytosti a tajemnosti, kterou si Bůh uchovává. Člověk však s tímto raději nepočítá a má snahu skládat vše poznané podle nedokonalého lidského rozumu a logiky, popisovat neumělým jazykem miliony let fungující pochody a mechanismy, vpasovat je do matematických vzorců, vyjádření fyzikálních zákonů a věd. Oslavuje se objevitel a upírají se „autorská práva“ Pánovi a Tvůrci. A tu můžeme vidět další Boží vlastnost - pokoru. Bůh zůstává vždy v pozadí, nepozorovaný a přeci On je ten největší technik techniků, umělec umělců. Zůstává v pozadí, ale nechce být anonymní. Představuje se přímo, ale jen těm, kteří o seznámení stojí, a to v Ježíši Kristu.

Ten, kterého celá příroda, ani svět či vesmír nemůže obsáhnout, se nechává „uvěznit“ mezi čtyři stěny katedrál, kaplí, chrámů, ... kolik jich jen na světě je. Děkujeme Ti Pane, že k takovým místům přibýlo další - a právě v Otrokovicích. Odměnil jsi velkým darem, svou přítomností všechny ty, kteří použili svých rukou pro stavbu Tvého nového domova - ať už v nich drželi tužku nad rýsovacím prknem, cihly, vařečku, smeták, nebo mezi prsty prosévají zrníčka růžence, všechny ty ruce, které otíraly orosená čela, které štědře rozdávaly ze své peněženky. Díky, že jsi tu teď s námi. Budeme se snažit, aby jsi nezůstával sám, aby kostel nebyl prázdný co do počtu lidí, ale především aby mu nechybělo to, co nejde vidět okem, lupou ani mikroskopem, to, co vidíš jen ty sám.

K.Q.

Zážitky a dojmy ostatních mladých (nechtěli být jmenovaní):

- tak jako se světil tento chrám, tak bychom měli posvěcovat své duše
- bylo nádherné, že tam bylo hodně lidí, nejen od nás, ale i z okolí (více než tisíc), také organizátoři byli výborně sebraní
- líbil se mi ten krásný kostel, až lidi odešli

- líbila se mi slova P. Vojtěcha, když říkal, aby se i v našich srdcích zbudoval takový chrám, jako je náš kostel
- velmi mne oslovilo, jak se rozsvítila všechna světla a Boží duch do nás vstoupil
- stál jsem u bočních dveří a musel jsem říkat několika lidem, kteří chtěli jít dovnitř: „Bratři, nemohu vás tam pustit. Ten kostel jsme stavěli „jen“ pro 700 lidí a je jich už 1.500.“
- líbilo se mi, jak byli secvičení lidé se sborem, kdy i díky tomu při modlitbách a písních ze všech vyzařovala velká duchovní síla

S diktafonem obtěžoval Rošťa

Děkanátní setkání mládeže - 8. dubna v Napajedlích

„Pane, děkujeme ti za tento den !“, zazněla slova úvodní modlitby a bylo by možno dodat, že nejenom za tento den, kdy můžeme být spolu a tvořit naše společenství, ale i za den, kdy se nám nedaří, kdy obrazně řečeno všechno potemnělo. To v zápětí potvrdil také otec Vojtěch v promluvě, i když jinými slovy. Připomněl nám zde, že každá věková kategorie má své problémy. Pro mládež jsou to škola, vztahy s rodiči, vstup do zaměstnání, vztahy mezi klukem a holkou; pro každého jsou určité problémy více či méně ožehavé - zatímco někoho pálí víc škola, jiný neví, jak říci holce : „Já tě mám rád.“ Naštěstí ale ve všech těch problémech je s námi Ježíš. Ani jsme nestačili vstřebat hloubku myšlenek a objevil se na obzoru nový zdroj inspirace - pašije - v podání scholy z naší farnosti. Zpívané části se zde střídaly s mluveným slovem a myšlenka, která zněla na závěr, je živá : „Ježíši, třicet let jsi chodil po této zemi, to nestačilo, ... potřebuješ nás, abychom dokončili to, co jsi ty začal; potřebuješ nás, abychom konali zázraky techniky a vědy, divy lásky a pokoje. Skrze mé srdce a mé ruce chceš udělat svět lidštější ...“

A protože nejen slovem, ale i chlebem živ jest člověk (v písmu je to psáno opačně), následoval oběd. Aprílové počasí si zahrávalo, a tak jsme beze zbytku zaplnili faru. Zde se konal zázrak nasycení davů - i když ony biblické ryby nahradily párky, a těch chlebů nebylo pět ale dvanáct. Naši hostitelé nedokázali sice proměnit vodu ve víno, ale její proměna v teplý a voňavý čaj byla vítaná. Takto posilněni jsme vyrazili na Křížovou cestu. Střídali jsme se v nesení kříže a s každým zastavením jsme si připomínali, že máme nést trpělivě svůj každodenní kříž a že si máme s nesením kříže pomáhat. Cesta na napajedelskou Kalvárii se díky aprílovému počasí stala skutečně křížovou a to zvláště pro ty bez zimních bund, rukavic, kapucí a čepic. Naštěstí tu byla opět voda proměněná v čaj a závěťtí kostela, který nás vlídně přijal, abychom den s Kristem uzavřeli jeho přijetím v Eucharistii. Každá mše svatá je ale zároveň posláním do světa k hlásání evangelia, jak nám připomněl otec Pavel. A tak jsme za zpěvu „Abba Otče“ vyrazili do aprílového počasí s myšlenkami nebýt také „aprílovými“.

roh